

de belijdenis van den levenden Christus, den Zoon Gods, zouden zijn schuilgegaan, of nog erger, zouden zijn verloochend. Voor deze vrees schijnt evenwel geen enkele grond te bestaan. En gelukkig! Want indien dit zoo ware, dan zou het wereldcongres niet alleen onvruchtbaar zijn, maar een tarding van de eere Gods en van onzen Zaligmaker. Met groote beslistheid verklaart evenwel de Nederlandsche afgevaardigde, dat óók de grondbeginselen zijn gesteld, één voor één: zwaar, massief, kantig, kort. Het Woord en niets dan het Woord sprak. Een kern van de Schrift met korte omschrijving; een volgende kern met even korte omschrijving en zoo maar voort; in logische volgorde, in organisatorisch verband: een trotsch bouwwerk. Wedergeboorte, bekeering, geloof, schuldverzoening, het offer. Het „rantsoen“ van Matth. 20 : 28 en het evangelie in het Evangelie: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad.“ Het was ontroerend door zijn soberen eenvoud en aangrijpend door zijn massiviteit . . . Hier was het fundament, het onmisbare.

Toch ligt de eigenlijke beteekenis van het Congres niet eenig en alleen, en ik geloof zelfs niet eens in de eerste plaats, in zijn boodschap voor de wereld, maar veelmeer in de gedachtenwisseling, welke in de secties, in de kleinere kringen kon plaats hebben. Daar is ook het eigenlijke werk gedaan. Daar viel de beslissing en daar werd eenig resultaat bereikt. Daar voelde men zich „onder ons.“ Daar luisterde men naar elkaar. „Wie dat“ — en nu laten we weer een aanhaling woordelijk volgen — „in een der kringen heeft meegemaakt, die neemt de resultaten van het Congres in de hand als levende, geurende, kleurige bloemen. Neem nu eens de subcommissie over het groote vraagstuk van de verhouding der rassen: blank en bruin en zwart, Oost en West. Het werd in een besloten kring behandeld door Christenen uit Zwitserland en Duitschland en Spanje; maar ook uit Bombay en China en Japan. Is het niet kostelijk? Is het niet ontroerend? Dat zoo iets mogelijk is? Afdagacht nog van de resultaten? Zouden de notulen van zulk een gedachtenwisseling geen goud waard zijn?”

Mijn laatste indruk: Er is op het Congres gebleken, dat voor sommigen (ik las zelfs „voor de meeste Christenen“) het Evangelie anders niet is dan liefde, zelfverloochening en genade en dat men niet dacht aan de gerechtigheid. Voor dezulken is gerechtigheid synoniem met dom geweld of domme macht. Ook daarover is gesproken, en ook van deze besprekingen zouden de notulen waard zijn te worden gelezen. Ik acht het een gelukkig verschijnsel, dat op de verschillende zijden van de waarheid Gods het licht gevallen is. Men lijdt natuurlijk schade, als men uit den Bijbel alleen neemt en ook dat nog eenzijdig, b.v. de Bergrede. Neen, Gods gerechtigheid en heiligheid mogen niet over het hoofd worden gezien. Voor een persoon niet, en voor een volk niet. Die gerechtigheid is geschonden, die heiligheid is vertreden. Maar op het wondervolle kruis schittert de gerechtigheid Gods in haar hoogsten glans, als zij den toorn brengt op den onschuldigen Plaatsvervanger, opdat de stroom van Gods liefde tot allen zou kunnen komen. Heeft niet Lodensteyn gezongen:

Rechtvaardigheid hield aan om straf,
Genade dong om vrijgeleide,
Hier trad Gods wijsheid tusschenbeide,
Die ze allebei voldoening gaf;
O wonderbare gunstbetooning!
O licht, dat zich van 't Kruis verspreidt!
Hier schittert Gods gerechtigheid,
Hier straalt genadige versoening.”

en heeft deze dichter in zijn lied niet op schoone wijze de beteekenis van het Kruis weergegeven? J. T.

PEPER EN ZOUT

Natuur en geest.

„En ik aanbid den Heer in de natuur,”
sprak onlangs mijn onkerksche buur.
Maar weet ge wat gij in den Bijbel leest?
Gij moet uw God aanbidden in den geest.

H. W. A.

DE KAFFERBUFFEL

EEN PRACHT, DAT DIER! ☐

Me dunkt, in de sfeer, waarin hij als een rots zoo vast staat op de sterke pooten, en den korten, gespierden hals wendt, om in koninklijke rust met helderen blik te zien, naar wat ginds zijn aandacht trekt, — in die sfeer van zeer groote schoonheid en kracht trilt nog iets van den zaligen glimlach, waarmee de groote Schepper aan den avond van den vijftien dag zag, al wat Hij geschapen had, „dat het goed was.”

De schilder William Kuhnert is er op uitgetrokken, de wildernissen van Afrika in. Hij ging op jacht, niet om buffelvleesch, niet om buffelhuiden, niet om een paar van die prachtige buffelgeweiden — men maakt er kammen, — verbeeld u: kammen van. — Met penseel en verven ging hij op jacht naar schoonheid . . . en wel heeft hij gezien den Goddelijken glimlach, die ligt op Zijn nog niet door menschenhanden bedorven werk.

En de Prins van Zweden . . . kent toch het prachtige boek: „Dwars door Afrika's wildernissen,” waarin hij met zooveel liefde vertelt van de dieren, die hij in dat donkere werelddeel mocht bespieden . . . hij heeft, gewapend met lens en drieveot, ons het beeld van het koninklijk dier vastgelegd op de gevoelige plaat.

Wat 'n vreugde moet het voor beiden zijn geweest, dat prachtige dier te zien in volle vrijheid, te midden der wijde wildernis! ☐

☐ Of de kafferbuffel sterk is?

Zijn gestalte is welsprekend genoeg.

Maar — mocht ge de taal der forsche pooten en van dien stoeren nek niet verstaan — iemand, die voor zijn plezier in Afrika op jacht ging, wil het u in zijn reisbeschrijving meedeelen. Hij had een buffel aangeschoten, en het gewonde dier stort zich woedend op zijn paard, dat hij op de sterke horens neemt, en omhoogslingert als een hond. —

De man vertelt er helaas niet bij, of hij bij die buiteeling in het zadel zat. We missen dan ook den naam van het dier, waarbij hij zichzelf zou moeten vergelijken.

☐ Of de buffel gevaarlijk is voor den mensch? ☐

Dat ligt hier aan: of hij al eens kennis gemaakt heeft met den mensch.

Die kennismaking is niet altijd van de prettigste soort. Er zijn nu eenmaal menschen in Amerika en in Europa, die schatrijk worden, met spoorwegen, met zijdefabrieken, met petroolie of wat dan ook. Ze stapelen in hun brandkast de millioenen en in hun leven de grenzeloze verveling. Dat gaat tegelijk en zonder erg. En om zich dezen vreeselijken vijand, zoo mogelijk, van het lijf te schudden, gaan ze vaak op jacht in de wildernissen van Afrika. Dat is niet zoo heldhaftig als het misschien bij den eersten aanblik en oppervlakkig lijkt. Ja, als het daar een gevecht werd, man tegen man, met het wilde, sterke dier . . . er zou nog eenige verontschuldiging zijn. Maar nu: een vèr-dragende buks, ruim voldoende ammunitie, zoodat het er niet op aankomt of er van de honderd kogels negen-en-negentig missen, een behoorlijk aantal huurlingen, die in tijd van nood alle gevaar kunnen afwenden, en een listig gekozen plaats, waar men zich behoorlijk verdekt kan opstellen, zoodat voor het dier alle gevaar is, en voor den jager alle veiligheid . . . me dunkt, zulk een jager, die enkel voor zijn plezier dieren gaat vermoorden, moest men voor elk gewei, dat hij als jachttroep meebrengt, een jaar celstraf geven, en voor elk woord, waarmee hij zijn heldendaden roemt, een dag hechtenis, zonder kans, die hechtenis met geld te kunnen afkopen.

Als de buffel eenmaal kennis gemaakt heeft met zulk een jager, als hij in zijn huid het litteken draagt van den kogel, die alleen wondde, — dan is het dier gevaarlijk, wordt hij woedend, als hij een mensch ontmoet, stuift